

мы и писа́хмы, и́въ както зна́хмы и можа́хмы,
каквото кáзватъ и́бкои ти, а както требка и́въ прили́чно,
че сега и́врёме га пíшемъ да разгáждамъ докрѣ.
Намъ и́ потрѣбно и́спáрсемъ да са напише лзы-
кътъ ии, а сéти́къ, като вíдимъ дѣ и́ недостíженъ,
да закáчиши отъ стáрїлътъ да го ўложа́вамъ и
у́краде́вамъ: защо бáшинїлътъ лзыкъ на ёднъ на-
рода, га га зíма като и́ никакъвъ, дру́го и́що и́б-
ма да и́злѣзе, засѣ́нь че той начи́нба да са єчю-
жада́ба и да стáба начи́бтітвенъ. Словца требка
да є́потрѣбимъ тóлкова, кóлкото и́ глаголе са чю-
нкътъ въ и́згоборжътъ ии, че ёдио Рабиописанъе кóл-
кото и́ кáко, чисто и́ прости, така садé-гюзéлъ да
го речéмъ, тóлковъ и́ и́ по лéнио, по хéзако, по
ревниво.

И. А́ндрéовъ.

1 Августа, 1847.

Стáмбълъ.

